

handlende. Der maatte vi samtidig udvide „handlende“ i Konkurslovens § 45 til at omfatte de samme næringsdrivende, som omfattes af dette Lovforslag og af Loven om Køb af 1906. Jeg maa tilføje, at dette Lovforslag næsten forelaa færdigt, da jeg tiltraadte min nuværende Stilling, og jeg har forelagt det næsten uforandret, som det var udarbejdet under min Forgænger.

Jeg skal dernæst søge at tage det høje Tings Opmærksomhed fangen et Øjeblik for en ganske lille Lov om den nærmere Anvendelse af det franske Gramsystem i Handel med Ædelstene og ægte Perler. Det høje Ting vil maaske mene, at det er lidt langt borte hentet, naar vi herhjemme skulle til at lovgive om Handel med Ædelstene og ægte Perler. Det er det maaske ogsaa; men jeg maa dog sige, at der faktisk sker nogen Forretning, endda international Forretning, over København i Ædelstene og ægte Perler. Forholdet er imidlertid det, at vi ikke godt kunne undlade at lovgive paa dette Omraade, hvis vi ikke ville være daarlige Borgere i Staternes internationale Samfund. Alle Konferencemagterne, som ere Medlemmer af Meterkonventionen, til hvilken vi høre, fik paa Meterudvalgets 4de Møde i Paris vedtaget en Henstilling til de forskellige Regeringer om fuldt ud at indføre det franske Gramsystem i Handel med Ædelstene og ægte Perler, og den franske Regering, som førte Forsædet indenfor denne internationale Konference, har derfor henvendt sig til Konventionsmagterne og bedt dem gøre det. Handelsministeriet har saa, efter at Udenrigsministeriet havde meddelt det den franske Regerings Ønske, som enstemmigt var tiltraadt paa Konferencen i Paris, spurgt de paagældende Erhverv, og de have erklæret sig enige i Forslaget, og samtidig udtalt, at dette var ønskeligt. Hertil kommer endnu, at vi jo selv have faaet vor Meterlov, og saa er det rimeligt, selv om det kun er et mindre Punkt, at vi ogsaa der følge Systemet fuldt ud. Vi ere for saa vidt inde paa det, som den gældende Lov af 16. April 1873 om Vægten for ædle Metaller, der trods sin snævrere Titel ogsaa omfatter Ædelstene og ægte Perler, siger, at Ædelstene og ægte Perler skulle her i Danmark vejes i Gram, men har fastholdt den gamle historiske Enhed, Karaten. Nu kunde man sige: Hvorfor skulle vi gaa bort fra det historiske? Men det maa erindres, at for det første er Metersystemets Gennemførelse en Bortgang fra det

historiske, og for det andet ser denne Karat højst mærkelig ud. Den vejer 205,894 Milligram og har tilmed den Ulempe, at den er forskellig i de forskellige Lande. — Jeg skal hermed anbefale ogsaa dette Forslag til det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af de saaledes fremsatte Lovforslag ville blive omdelede.

Til Fremsættelse af det anmeldte Lovforslag om Spare- og Laanekasser skal jeg dernæst give Ordet til den højtærede Indenrigsminister.

Indenrigsministeren (P. Munch): Den nugældende Sparekasselov er omtrent 30 Aar gammel. Den fremkom i sin Tid som Resultat af en Urovevægelse, der i Slutningen af 70erne opstod herhjemme overfor vore Sparekasser. Sparekasserne vare allerede den Gang naaede til en meget anseelig Udvikling. Der fandtes omtrent 400 Sparekasser, og der indestod i dem et Beløb af omkring 250 Mill. Kr. Sparekasserne bleve herhjemme drevne paa en noget anden Maade end de fleste andre Steder, ikke paa samme Maade underlagte Statens Kontrol, friere i deres Forretningsførelse og ogsaa i Praksis anvendende en Forretningsførelse af anden Karakter end i de allerfleste andre Lande, kan man vel nok sige. Overfor dette bekymredes man den Gang. Der blev nedsat en Kommission, der fandt derpaa Rigsdagsforhandlingens Sted, og Resultatet blev Sparekasseloven af 1880. Under Forhandlingerne derom gjorde der sig to forskellige Tilbøjeligheder gældende. Den ene Retning gik ud paa, at man skulde enes om at skabe et Tilsyn med Sparekasserne, en Kontrol med deres Regnskaber fra Statens Side som Betyggelse for Sparernes Indskud. Den anden gik ud paa, at man skulde gaa videre, at man ogsaa skulde indføre ret strenge Regler for Sparekassernes Dispositionsfrihed, kontrolere dem ogsaa paa dette Punkt, bestemme, hvilke Arter af Forretninger de maatte drive. Man kan sige, at den første af disse to Retninger i det væsentlige sejrede under Forhandlingerne. Man var bekymret for at gribe for meget ind i Sparekassevirksomheden. Hørup, der var Ordfører for Loven nede i Folketinget, udtrykte det saaledes, at man maatte ikke indskrænke Sparekassernes Kampdygtighed overfor Bankerne, overfor andre Pengeinstitutter, der ikke faldt ind under Loven. Dertil kom tillige Følelsen af, at man ved alt for